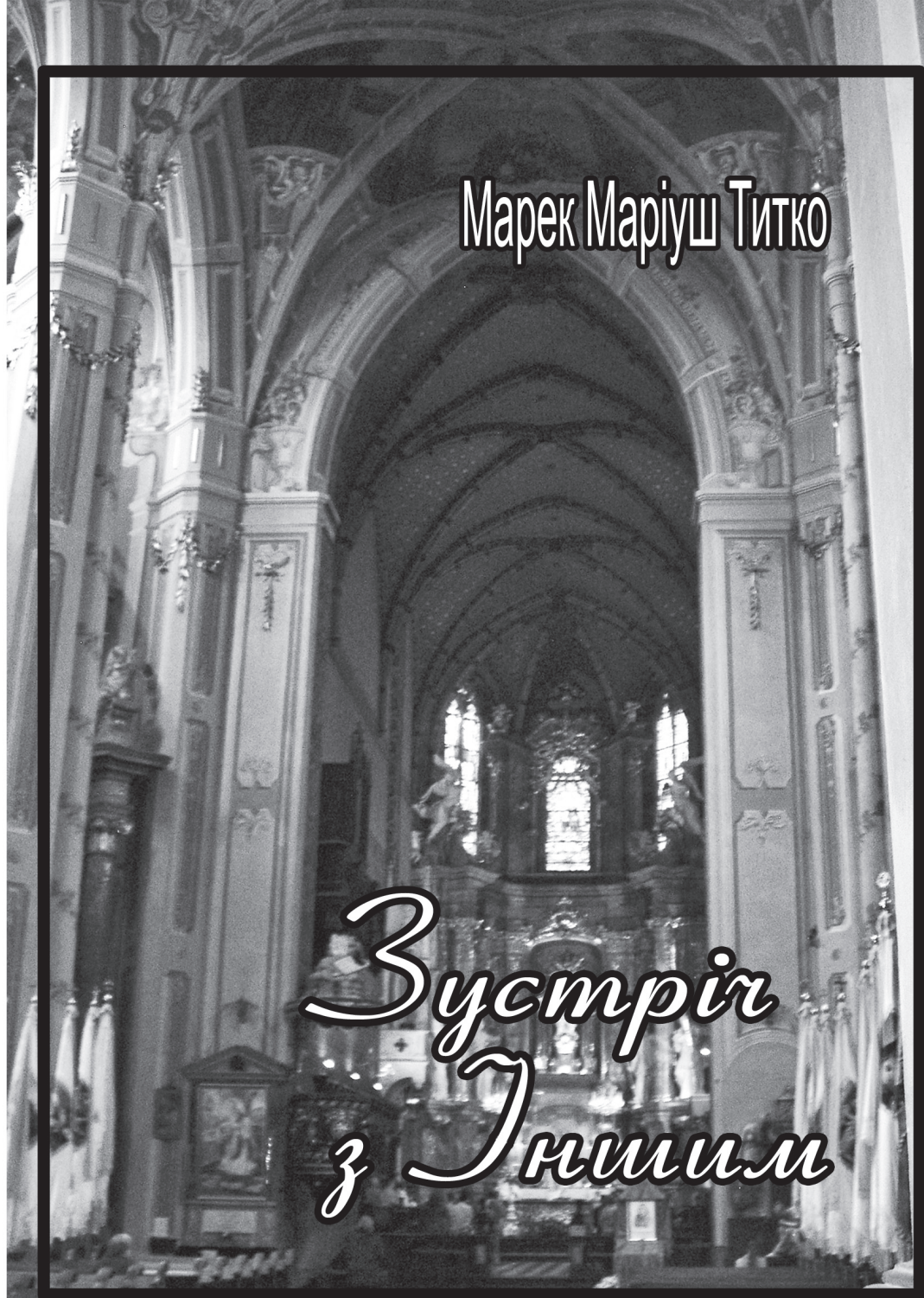


Марек Маріуш Титко – краківський поет з так званого покоління Яна Павла II, педагог-культуролог, засновник нового напрямку в сучасній польській філософсько-релігійній ліриці зламу ХХ і ХХІ ст., популяризатор програми **поезіософії** (філософської поезії) і метафізичної поезії (**поезії нової метафізичності**). Зачинатель художнього напрямку, званого есхатологізмом, який трактує сучасну діяльність людини і світу. Запрезентував свою творчість у декількох важливих збірках поезії (**“Зустріч з Іншим”, “Знак Світла”, “Метафізичні концерти”**) і вніс у польську літературу нові художні цінності, поєднавши сучасні форми поезії з глибоким філософським і релігійним змістом. У його поезіях – роздуми про суспільство і людські цінності в культурологічному дискурсі. Мистецтво, Всесвіт, Бог, людина, природа, культура, таємничі екзистенції в його інтерпертації звучать по-новому. Висока ерудованість у пізнанні класичної, християнської, грецької і римської культур єднає його світогляд із сучасними аксіологічними і антропологічними поглядами. Його образи виникають із пізнання екзистенції людини, багаті на чарівність і страх, радість і смуток, гармонію і драматичність, любов і смерть. Він усвідомлює християнські корені Європи і європейських культур. Його родове прізвище – **Титко** – згадується ще в середньовічних книгах (1415 р.) і має східнослов'янське (**українське**) походження, сягаючи корінням **українських** земель (селище Титків на Волині). Східнослов'янські мотиви також відображаються в творчості поета. Збірка поезії “Зустріч з Іншим” уже вийшла чеською мовою (в перекладі Лібора Мартінека). Читачі в Україні і Росії отримують цю збірку в добротній інтерпретації Олександра Гордона, відомого поета і перекладача зі Львова, популяризатора польської поезії у Східній Європі.



Марек Маріуш Титко

Зустріч
з Іншим

*Зустріч
з Іншим*

Марек Маріуш Титко

Моїй дружині Басі

ЗУСТРІЧ З ІНШИМ

*Слово про автора:
Олександр Гордон*

**Львів
2013**

УДК 821.162.1 – 1 (081)
ББК Ш5 (4П)7-65я44
Т 45

Титко М. М.

Т 45 Зустріч з Іншим: Поезії. – Львів, 2013. – 124 с.
ISBN 978-966-2474-04-6

Для українського читача книга Марка Маріуша Титка “Зустріч з Іншим” – це передовсім зустріч з іншою поезією. Поезією, аналогу якій за своїми естетичними і філософськими коренями сьогодні в Україні немає. Це передовсім зустріч з есхатологічною поезією, яка безумовно заслуговує на зацікавлене прочитання, подарує Вам багато естетичної насолоди, незвичних метафор та спричиниться до роздумів щодо власного життя і розуміння світу.

Для широкого кола читачів.

Комп’ютерна верстка Ігоря Стахіва

Підписано до друку 15.05.2013
Формат 60×84/16. Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 7,05.

ФОП Гордон О. Б.
Свідоцтво про реєстрацію В02 № 642256,
видане 6 березня 2007 року
Виконавчим комітетом Львівської міської Ради

Свідоцтво ЛВ № 45 про внесення суб’єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, видане 11.04.2007
Державним комітетом телебачення і радіомовлення

Віддруковано в ТзОВ “Простір-М”.
79000, м. Львів, вул. Чайковського, 27.

ISBN 978-966-2474-04-6

© Титко М. М., вірші, 2013
© Гордон О. Б., переклад, укладання,
післямова, обкладинка, 2013

Світло Спасіння

ДЖЕРЕЛО СВІТЛА

Яцеку Відомському

де початок причина
яка космосу
нас матерія з себе зродила
чи світла сущий
абсолют
океан переповнений ніччю
лавина сузір'їв
мерехтять ліхтарі
мов метафора всесвіту
племінь
це ентропія чи знак

вірю в світло
тут
усередині
Слова

де нуртує Його джерело

НЕСКІНЧЕННІСТЬ

зоряні галактики наперекір небуттю
напирає блиск освітленого шляху
на межі безконечності
поза темнотою пільми
емануючи простір матерію і час

чи відчуваєш світло
чи звідти нічого не просвічує
понад існування слів
вночі мовчи посеред зірок
бачиш негаснуче полум'я
безконечні морські хвилі
невичерпність на верхівці

приглядайся
щоби пізнати
промінь світла як спочатку
приглядайся
зорям у пільмі прозорості

аж побачиш те
що невидиме

СПІВІСНУВАННЯ ПРОТИЛЕЖНОСТЕЙ

З Миколая з Кузи

існуєш
незнаний незрозумілий неосяжний
то ж якою мірою завершеного світу Тебе зрозуміти?
що ж протиставити Тобі – єдності всього?

Ти який вміщаєш у собі узгодження протилежностей
а значить і небуття
поза всякими правилами
що ж Тобі наші принципи?

відсторонимо Творця від творіння
що ж залишиться?
небуття?
ніщо

немає абсолютної матерії
існує лише створена
де Нескінченний з нами
то що проти нас?

ніщо
навіть не ніщо
що ж тоді небуття?
завдяки Богові не існує

нікого проти нас
створених зі світла любові й ніжності

СТВОРЕННЯ СВІТУ

Владиславу Стружеському

спочатку не було нічого що було б Нізвідки
світло розсіялося в небутті
Сила тривала в щілинах променів на хвалу майбутньому

таємничі сили небуття не-бесного
світла зосереджені в абсолютній пустці
ринули в божественну безодню

понад небуттям існування чудес астрономії
перша матерія викупана в просвітах
німий фільм лептонів Режисер адроновий

герменевтика як рефлектор освітлює світ
шукає краєвидів невидимого
невідомий лише метagalacticний Помічник Режисера

зоряну пантоміму виконують у затишку світла
актори невидимі хоча дуже конкретні
в циркових епіциклах орбітальних сальтах

акробатика комет супер сальто мортале –
нової хореографії сузір'я танців
остаточний сценарій у костюмі матерії

астральні декорації сценографія ідеї
до прапрем'єри справи створення всесвіту
еволюція космосу в просторі після акту

першим з музикою безшелесної павзи-пустки
Композитор Інкогніто – Великий Анонім
вони всі свідки спектаклю мертвого видива:

пустка вогонь повітря вода земля
світ наче світло Бога меж якого ніхто не обійме
бо до первісного королівства нікому немає доступу

РОЗБИВАННЯ ДЗЕРКАЛ

розглядаємо себе у дзеркалах подумки оцінюємо
вірячи в їхню магію

у консп'єтизм
(*"існує те, про що можна думати"* – сатана – бог гнома)

у реалізм
(*"існує річ, котра є"* – чи Він є річчю?)

у раціоналізм
(*"думаю, значить існую"* – ідіота немає бо не думає)

Кант
мало не засміється бо не бачить нічого
іншого окрім себе
і зникають відображення в нескінченних дзеркалах

"думаю, отже тебе немає" –
підставляє Мефістофель щелепу самогубства
ніж зблиснув
за ним небуття
у п'їтьмі світлом втягувала у небуття
зійшов
у чорну діру
але хтось крізь п'їтьму штовхнув мене підхопив в и з в о л и в
б у д ь
дав світло – Він крізь століття Мовчазного Дзеркала

МАНДРІВКА У КОРОЛІВСТВО ІДЕЙ

Яну Келбасі

по гладкому дзеркалі моря пливе грецький корабель
у воді (відображений) мчить наступний
на кораблях два Платони
до більше ніж одної
пливе Атлантиди
і вдивляючись углиб думає
“який з нас є правдивим?
який тільки відображенням?
що то є річ?
а що відблиском речі –
тінню ідеї?
де є людська реальність?
в чому тотожність
іншість?
шукати треба правди чи тільки метафори?
куди?
вдалину волочимося за сонцем
утікаючи перед ніччю
шукаємо абсолюту
прямування до двох Атлантид”

незалежно від подвоєння сил
на морі
у тиші
неважко плисти

ЕКЗИСТЕНЦІАЛІСТИ

екзистенціалісти
батьком їх був Еклезіаст

кликали Пана
Бога коли Бог
мовчав

сумнівалися

говорили
небуття над небуттями
усе небуття

ствердили
немає бога
небуття є богом

нарешті
перед обличчям пустки
склали собі поклон
в бутті
з якого не було втечі

в абсурді повстали і в абсурд повернуться
утекли в абсурд небуття

ЗНАК ІНШОГО

болить тебе тіло через хворобу старості?
болить тебе душа через те що всесвіт хоча такий великий
та малий і порожній хоч заповнений усілякою матерією?
така у ньому тиша що не маєш з ким розмовляти
бо нащо світло зірок коли бракує тобі Бога?

живи
в терпінні народжується людина
болі це райське зривання плодів

здобуваєш досвід отже існуєш

коли волаєш про допомогу
почує тебе Інший

людина всього лиш Йов

ЛІТАНІЯ ДО БОГА-СВІТЛА

стікає кров'ю палаюче
сонце справедливості
Віфлеємська комета
світло воскресіння хреста
зіниці небес
Господи в одежі білій як світло
перетворений у сяйво на горі Табор
вогню очищення
золота але негаснуча свічко в саду
морський маяк посеред бурі
струмене сяйва
будинку зі світла
річко сяйва над сяйвами
сяючий океане
горо сонця що сходить
і випромінює любов
вогняні промені в день сходження Духа
Боже світла

розкидай пітьму

СЛІДИ

З Ангела Сльонзака

невичерпний
неохопний
ненаситний

океан
безмір
просвіт

чекає на мене
назустріч
тет-а-тет

хоче пережити розмову
з абсолютном
чи ноумен віднайде феномен?

на піску я побачив
Його сліди
простували в море

не досить
покірне повернення
до джерела істотних речей

знімаю маски і не дотримуюсь правил
що ж мені залишилося?
безконечний побут і я-ніхто

світло
що є основою матерії
і ласка обожнення

ніщо більше
на піску сліди

СВІТЛО ПОБАЧЕННЯ

яким дивом є концерт видимого
рої зірок сонце місяць
та ще прекраснішим є закритий перед очима блиск
невидима душа в розквіті сил

Тобі співати хочу
радісно возносити хвалу
славити свободу і дихання
гір з шумом видобути з тіні

створення то відстань до існування з небуття
проливання світла
на таємницю
Того Імені якого язик не виговорить

Одне лиш відчуває в захопленні
проявляється правдива сутність речей
коли обіймаю час то триваю понад простором
бачу сяючу дійсність

обличчя Твоє
сяєво незнищенне –
нешасний той
хто не бачив обличчя

світло Твоє електризує
пронизує нерви уражує наче струм тіло –
а джерело не згасить
вічної підстанції нестворених енергій

прошиваєш мене світлом гострим як стилет
променем проникаючим пролітаєш навиліт
маски під якими ховався – протинаєш
знаходиш мою тінь

за законами Світла сяєво
триває в тиші аж до завершення
на горі
не дозволить мені відпасти від Тебе в безодню смерті

о світло обличчя Іншого

УВЕРТЮРА СВІТЛА

Z "Veritatis Splendor"

що добре?

Світло Твого обличчя недоступне
ніби плащ
який прикриває
Тіло

Ти –
освітлення
тіні і
птахів

сяйво крил сонця
Твоїх добрих теплих
слів

коли стояв у сяєві Твого обличчя
на світлі
я збудував свій світ

ти іскри роз'яряєш
освітлюєш темінь тіла

Що добре?
світло в пільмі
Ти в мені

СВІТЛО ХРИСТА

оце Христос
з'явився із пільми
ким є
Магістром невідомості
Магістром світла на горі?

не знаю нічого
тільки блукаю в лабіринтах
шукаючи
але Він
наче рефлектор
освітлює силою Духа
наповнює мене
хресною енергією болю
у світлі хреста
немає страху

сонце незгасне

стою під сяйвом хреста
біля мене Іван і Богоматір
на плечах просвічує хрест світла

учень і художник
зміст в одкровенні
напружуються
малюють
те що не можна змалювати

ЗНАКИ З-ПОНАД ЗНАКІВ

людина
проникнути не зможе
в непроникне
що ховається в тіні землі

понад часом
проникає з покоління у покоління
не виражальне

що може мова
супроти Слова

залишається нам тільки відкривати
і восхваляти Світло
словами
мовчання

РОЗДУМИ

З Якуба Бехми

Господь усім речам
надав два значення:
сутність – в собі
для світу видиме

то ж чи дійсність існує сама?
можливо
що існує
хоча могла б не існувати
але світити світлом у думках Митця
який створив її летючі легкі тіні
як художник полотно
з глибокої синяви
створюючи перевернуті замкнені видимі глиби

реальні тіла
загубляться в ілюзії?
сяйво розпливеться широкими смугами
в телуричне дно?
а ми
невидимі витончені існування?

поки бачив сяйво
струмінь
відносив мене
в буття

КРЕДО ІРРАЦІОНАЛІСТА

З Каспера Давида Фрідріха

з необхідності змагатися зі світом
тут у забутому проклятому парку
загальних предметів з якого немає втечі
самотньо збирати погляд у сяйві сонця
і сумувати за зоряними світами
оглядаючи як ховаються зірки в наші дні
знаходиться в зруйнованому замку моїх предків
споглядати світло могил і руїни
забути що піді мною скелі безодня
чекати тієї хвилини якої неможливо дочекатися
не маючи жодної можливості
чекати на непізнане
наступні кораблі відпливають з порту
вдалину в тінь щезаючи назавжди
пора і на мою палубу
вийти звідси
привідкрити заіржавілі двері
щоб побачити більше ніж можливо
простору
але вже на моїй голові забіліла зима
мене прицвяховано до тіла-терпіння
на власному хресті на спорохнілому дереві
дух прозорий ув'язнений в матерії
чистий як кристал виблискує в матерії
проходжу
останній корабель розбився об скелю

КРЕДО

вірю у Всесвіт досконалий і непізнаваний
який безмежний і з якого все
що існує бере початок бо є світлом

вірю в силу існування Всесвіту
яка перемогла небуття
а нам найдальшим від Всесвіту і минуцим
дала світло інтуїції
з доісторичних часів
щоби можна було придивлятися в сяйво як на початку

МОЛИТВА ДО БОГА-СВІТЛА

хай згине пітьма
хай переможе світло
у глибокій темені
Митцю творінь
щоб я знайшов
дорогу
у заглиблену в матерії
дійсність
понад світом
в променях
твоеї вікової ласки
сяйва понад з-понад саяв

ЕЗОТЕРИЧНІ ПІСНІ

Творцю зачарований у таємниці хреста
зцілювачу паралітиків сліпців
ясновидцю
астрале Господа

білокнижнику
зачатий духом у непорочній
зі світу найвищого світла
сповщений ангелом візії освітлення

орендар тіла через закриті двері
(автофане) екстазу вгорі
пластикою ідей помножив ектоплазму
п'ять хлібів і дві рибини

здійснив цирк матерії
алхімік який перетворює на вино воду

психокінезом зсунув камінь з гробу
надсилаєш візії захоплення
в екстазі даруєш стигми
перемагаєш у пітьмі
містичним світлом

КНИГА СВІТЛА

Бог створив світло думаючи про власне я
наповнює світ якого неможливо наповнити
проникає в побут у який неможливо проникнути
світ якого не можна замкнути замикаєш у собі

всесвіт що відрізняється від найвищої істоти
хоча не віддільний напоєний Космосом
небуття довкола емпіреї еманациї
струменем енергії пливуть з потойбіччя

танцюючи в небесах з воскреслими
усіма мовами вихваляємо світло
непрочитуване у вічній таємниці

ПЛИВУЧИ ДО СВІТЛА

згасло світло
відходжу в тишу пітьми
у темряву з темряв

а прагну до світла
небесного дощу
лету до висот розжарених світлом

шукаю сяєва з сяєв
яскравого тону
фонтан парків
квітнучих променів
розпашілих у танці
палаючих небосхилів

МЕТАНОЙЯ

сьогодні:
коли добре бачу
в найбільшому зосередженні
коли я прийшов до думки наче сонце
немає в мені темних образів
мої очі відкрилися наче квітка
коли наступає день
розум наче метелик
легко долетів
до небес

сяйво

вознісся високо щоби дозріти
побачив усе
нічого не бачив
невидимий оглядаю
кого
ніхто оглянути не може
я дав себе засліпити
д о з р і в ніби плід
знаю стільки що швидше
хотів би втекти в незнання

ПАМ'ЯТАЙ

пам'ятай
ти світло і тіло
якщо матерія тебе покине
дух залишиться

пам'ятай
ти понад пільмою

світло осяває твоє існування
і розпорошує пільму

хто ж зцілить
з неіснування?
хто як не Творець світла
відкриє
нову дійсність?

ЕЛЕМЕНТИ

Лешку Длугошеві

сад світла в морі ночі
хмара над деревом птах
ніч горить місяцем у саду
а під вогнем зірок
повітря і вітер
над птахом світло і море
у хмарах ночі плоди світла
співаючі птахи зірок купаються в морі пітьми
сяючі тиші літаючі риби
хмари розвіваються крильми зірок
вогняні птахориби просторів
гнані вітром океану в такт мовчазним хорам
якими в небесах дерегує вогняний капельмейстер місяць
у філармонії просякнутій мороком
піднебесний оркестр
зцілений у світлі
над садами з хмар
над хвилями повітря
концертують паралакс
в повітрі саду над деревами
ангельські зорі з крилами світла
в океані темряви де купається німий вогонь
і зцілена душа на землі що тільки-но згасла

СЛІПЦІ

іду до Тебе
якщо ти Бог
у темряві Твої слова показують шлях
я невидимий
знаю сонце зі слів

іду до Тебе
якщо Ти є
хоча би темрявою
сховалася б у Тобі

нічого не залишиться
ні ночі ні світла
усе минеться
світ це пастка

ми
сліпці
яким призначено
не знати
не бачити

хто ж побачить правдиве існування
невидиме сяйво світла з-понад світел?

КРИШТАЛЕВИЙ ПАЛАЦ

в сяючому палаці небесного князя
кришталеві стіни випромінюють яскравість
так у Твоїй чистоті сяє прозорість
нескінченність продовжує славу Господа зірок

у золотистому замку спить лицар дзеркал
чекає на великий знак щоби прокинутися зі сну
боротися за новий світ який я бачу
над існуванням часу небачений у снах

у прозорій тверді правдивий кришталь
чистої духовності вивищується над матерією
в час коли зривається з вічності вітер

з подуву вітру з'явиться Господь озброєний світлом
сяючий сонцем лицар миру
і переможе прозору тишу Господь

ЛИЦАР НЕБЕС

пісня

коли вночі за мною прийде Творець
Господь мого серця і розуму
з ангельським шиком свого війська
тоді засяють яскраві сонця

коли мене запросить туди до себе
вічний лицар небес
тоді поплентаюся ген у піднебесся
на коні в апокаліпсисі сонць

коли сяду поруч з Ним у сідлі
щоби крокувати з ним до світанку
рушать у дорогу три хоругви ангелів
у далину з армією крилатих серафимів

коли пільму розірве блискавиця і грім з небес впаде
то золоті дружини військ підхоплять
Бога сонць який світ віродив

ГІМН СВІТЛУ

пісня

хто світло бачив
той ніколи не спіткнеться

хто світло бачив
до снаги нап'ється

хто світло бачив
той вночі з дороги не зійде

і не згасне
а зцілиться лише

хто Світло бачив
Світло бачив хто

ПЕРЕВТІЛЕННЯ

гімн

На святій горі я бачив у хмарах Тебе
З обличчям як сонце в білій одежі мов світло
З відкритим лицем я вдивлявся в сяйво
Господнє ніби в дзеркало і щоразу більше
Господи я світлішав від твого лику

І об'явилося мені світло перевтілення
В яскравіючі хмарах розливався вогонь
Палаючих снігів ясні скляні струмені
Дивився на небесну лампу нічним поглядом
Аж зірка зійшла і Твій день настав Господи

Палаюча хмара прикрила тіло млою сяйва
Аж заясніло своєю незвичною величчю
Світло на горі горить з того часу
Відблискуючи в небі на славу понад горою Табор
Ти у пільмі освітив моє життя

Перевтілюся для мене то й мене перевтілю
У Твоєму сяйві нехай стану яскравим як Ти
Наповни моє тіло білим невидимим снігом
І душу омий очисти з вина у власному сяйві
Як Авраамові вогнем коли сонце встало

Ти проник світлом у непроникаючу пільму
На горі Табор що палає смолоскипом
Там подивився на моє принижене тіло
Щоби перевтілити його в тіло оспіване Словом
Отож радію у світлі подарованому мені Тобою

Вічно незмінний у часі але Перевтілений
Осяяв світ перемогою небесного сонця
Так і мене осяяв щоб я заяскравив світлом в Отця
На Горі Слави в невимовному сяйві
В день Твого Пришестя щезнуть долини темряви

СВІТЛО В ПІДНЕБЕССІ

веди мене
Світло
дорогою через гори
щоби я не впав
у безодню наче камінець
підкажи в темряві
заміни ніч на день

знаю на землі
таємничі речі
але Ти
Світло
бачиш більше ніж я

дивлячись з висоти
мовчиш
сяйвом
блистиш у тиші

підіймаюся
на вершину
хочу досягнути
в хмарах
світла обличчя

вітер на горі
гасить сяйво
яке не зцілює

отже це Ти?
хто ж якщо не Ти?

бачу отже існую

КОНЦЕПТУАЛЬНЕ

ніч тіл
зі щелеп
обличчя

випромінюєш сяйво
виблискуєш уночі

завагітніла
світлом

ВАГІТНА

О, мати недоступного світла, у твоєму образі живе хтось інший. У пільмі носиш дар Іншого, віддана відвічним вирокам Бога і природи. Твоє лоно – це Його власність. Чекаєш піддана незнаним вирокам. У тобі дозріває плід, якого ти прагнула і ним наситишся. Вгинаєшся під тягарем терпіння – дарителька життя, за яке на землі не від людей, Але від Господа отримаєш спадок (спадкоємця) як подяку: зустріч із світлом і коханням, яке і є світлом.

НОТАТКИ З ВДАЛИХ КРАКІВСЬКИХ РЕКОЛЕКЦІЙ

Вогонь. Бог Авраама, Бог Якова, Бог Ісаака. Не вчених, не філософів. Світло терпіння пронизує тіло – вогонь виідає нутрощі. Блимання вогняної аури. Тремтяче повітря, тремтяче втілення (вираження) світлової могутності. Пешу тебе на березі океану в блищанні фіолетового сонця, коли наді мною пурпурові хмари, коли я оголена, наче натурниці Рубенса, Сезанна і Ренуара, як Єва перед побаченням з дияволом, непорочна, як дитя, якого зачне. Моя любов – безмежна. Співаю, коли входиш у мене. На відміну від мене, тобі не зрозуміти моє тіло і душу. Дивитимешся лише на зірку, що кривавить у часі. Не досягнеш ступінь терпіння в містерії розв'язки. Мій Бог є Богом Сарі, Єлизавети і Марії. Я пройшла крізь ніч істини, наче Іван Хреститель. В пільмі вагітності перебуваю у в'язниці тіла. В незвіданому очікуванні первістка. Пломінь поглинає моє блаженство (спопеляє мою насолоду). У сяйві невидимого світла заради Господа перемагаю нестримний біль, муки і ношу. У польоті над тілом в небуття, кружеляючи по світу вільною душею. Нестримний Божий вогню, що сяє крізь етер, виблискуюча зірка, легковісна пустко, свята необтяжлива звільни мене... Нехай відпливуть від мене ці сумні камені, як небесні хмари. Притиснута до землі важкістю. Відвідай мене, душе етеру, тоді відпливу з тобою в пустку не існування, в невогненний вогонь, у стан терпеливості світу, безболісно в тиші. Прийди сяйво несвітяче в радості полегшення. Прийдіть відчуття без почуттів. Мала видіння. Ти вплив світло мені до очей. Бачила Твій вогонь, Твої світлі промені. Вірю Тобі, Христе, який кпить з гравітації і підноситься до небес, Тобі, вогню тіла, пломеню незгасаючої душі, воскрес мене. Ти – дух світла, а я – розбухла... в дощі, я, наче листок, зірваний вітром. В екстазі купання в золотистій білизні, незаймана тілесність в блаженстві – йду в гарячій тишині до тебе, улюбленця вогняного, палаючого жаром. Я – в Тобі: пурхаю, неначе птаха, зваблена в політ в палаючому екстазі, в палючій насолоді, з легкістю без фанатизму – проколюю хмари, ковзаю в їхньому пір'ї. Підносиш мене, спопеляюче в сяйві тіло, ти заманив(потягнув) мене за своїм вогнем, до третього неба, до початків і завершень, у восьмий день тижня – Христе-Сонце.

СЯЮЧЕ МИЛОСЕРДЯ

*Моїм батькам –
Євгенії та Августиніві*

Перепожнений любов'ю хотів поділитися з іншими
божою істотою
але не було інших
тому перший не зачатий прабатько всіх речей
Отець з ідеї
започаткував світ у матері-небутті

але поки на те правдиве світло існування
вийдемо
доторкаємося в тиші темряві космосу
матері-матерії
вагітної природи
е в о л ю ц і ї
тіла зануреного в океан

з гроту не видно Отця
мета є таємницею
в печері тіла невідомі
в екстазі криком
вийдемо в небо без тіні
діти безконечності
наче Ілля сяючий від щастя
занурені в смерть переможно воскреснемо
впливемо з глибин коли розіллються води
якщо Господь виловлює перли в морі повному зірок
то ми віримо
що нас шляхетних виловить з дна смерті

ТАЇНСТВО

відчуваю порох і озноб по всьому тілу коли питає
“хто ж піде за мною?”
коли віддаляється в темряві шепоче “мені пошли”
прибитій до дерева хоча втекти хотіла би до небес
ведуть через мене тунелі в ніч глибшу ніж щелепи
моє життя звисає на хресті тяжіє каменем до землі
в мученицькому таїнстві судоми стискають клевцями
розчавлюють мене обручі болю
пригнічують у болісному вальсі мене набрякнули як груша
увійшла в таїнство важкою ношею любові
розтятою навіпіл серпом місяця
прибитою наче цвях до глухих стін
уся тремчу але йду а великий хрест тяжіє наді мною
хапаюся за Тебе о Ісусе тримаю за шию наче батька
тулюся до Тебе мов дитя у своєму відчаї
я є хресною дорогою і несу біль Богові

терплячи муки разом із Ним
мене розриває на клапті аж до горла повертається крик
звиваюся в танці терпіння народжуюся
притулившись до Тебе
Ісусе жар крові Твоєї і мені дістався
коли живіт заповнений смутком ніби

в оливковому саду келих
і розриває тіло батіг болю
вже голова показується на світло а в очах темно і плачу
крик дитини роздирає повітря і розпинає наді мною небо
а радість осяє мій біль бо світло виблискує над шеолом
скропленим кров'ю материнської безодні у вереску німбу
співпереживаючи муки створюю нового сералю еон
і з Богом рятую світ-шеол

КУПАННЯ ДІТЕЙ

Моїм донькам – Агнешці Луїзі і Беаті Анні

теплом і вологістю зустрічає нас ванна
рожеві тіла плескаються у воді клубки пари наче дим
прозора кипуча стихія під напором водоспадів
спінена кипуча вода шумить струменями і бризками

збурене плесо сповнене бульбашок вирує у такт грі
у радісному плаванні безтурботність та легкість
викликають своїм існуванням стихію круговерті
діти неначе у вирі океану

коли відмиваю і очищаю їхні тіла чистою водою
думаю про швидкоплинність та мінливість буття
і про входження двічі в одну й ту ж річку
просто та очевидне наче купання дітей

БАЧЕННЯ СВЯТИХ

Станіславу Мусялу SJ

обожнювані тіла
які нічого не важать
випромінюючі якість
кружляють у небесних розкошах світла

обдаровані коханням танцюють посеред пустелі всесвіту
проникають у небуття і кружеляють у просторах часу
левітують наче тіла ангелів
порятовані

замилувані
пільмою не
в яскравості ласкавого танцю
тремтять
воскреслі
у щасті

Бог завернув творіння
Витер факти
У світлі маючи вічність
Духовні тіла невидимі радіють із Богом

ВІНОК ПІСЕНЬ

Богуславу Жураковському

Я тут Господи
Ти світло навколо мене
Пронизуєш мене наскрізь

Люблю Тебе Господи
За те що Ти створив мене

Ти і ніхто інший
Сотворив мене з небуття
За це люблю Тебе

Вовіки тебе звеличую
І понад життя обожнюю

Підносиш очі
Грішника до небес
Щоби Тебе побачив

Освічуєш дорогу
У п'ятьмі визначаш мету

Був померлим
Але Ти мене воскресив
До життя у Світлі

Завдячуючи Тобі о Світло
Без Тебе був би нічим

Стояв посеред ночі
Самотній і беззахисний
Але Ти знайшов мене

Я не бачив нічого
Бо не бачив Світла

Стояв над рікою
Не маючи змоги її перейти
Ти мене переніс

На протилежному березі сад
Чекав готовий до мене

Так багато
Зробив для мене мій Бог
Що бракує слів

Моя мова марнотна
А дух лише дивується

Узрів сад
Господи то значить танцював
На radoшах

Над берегами ріки Світла
Яка пливе у вічність

З якого блага
Бог полюбив тростину
Напівзламану?

Не знаю для чого живу
Напевне це знає мій Бог

Господь дав мені уста
Щоби проголошувати Світло
Крокуюче в п'ятьмі

Господь дає силу духові
Через те не злякаюся

В Господнім саду
Пронизило мене Світло
Над рікою світу

В небесному яскравому саду
Співають Йому ангели

Сидить на троні
Посеред співаючих птахів
В долині квітів

Бачити Його це розкіш
І розкіш біля Нього померти

Його Любов триває
Аж до закінчення світу

Навіки-віків
Він у саду любові
Світлом обіймає людей

Світло Його Ласки
Паде на грішників
І зцілює їх

Господи я грішник
Ти мене викупив

Я не заслужив
В жодному разі на Твій дар
Який плине з самого серця

Господи Ти мене зцілюєш
Як же маю Тобі дякувати?

Тіло в'язниця
Хто ж з неї порятує?
Інший невірник?

Зустрівши Бога-Світло
Я тепер на правду є вільним

Зустріч з Іншою

ОЧІКУВАННЯ

на березі
межі мого світу
збираю мушлі
співає пташка
море розбивається до землі

виблискуючий кинджал місяця
тонким лезом розтинає хмари
вбиває нічний тугу
птаха

порт залито світлом маяка
в і д б л и с к и віддзеркалюються у каналі
мерехтять у воді
по колу розганяють пільму

я чекаю тебе
на березі
надаремно

ТАНЕЦЬ САЛОМЕЇ

вивільнена перлина пристрасті
хворобливо зіпсута лілія
бестія з ненаситним тілом
триклятою красою
кружляє
аж злетіла фата
залишилася скляна квітка рожевого обличчя
через дівочі пахощі змовкає стихія танцю
сп'яніла орхідея
збуджує королівське бажання
насититися квіткою пророків
окрасою пустині
ангелом води
виконуючи бажання підступної жінки
король відсік Йоанові голову

ПОРТРЕТ МАЛОГО ГОЛАНДСЬКОГО МАЙСТРА

маляр
з фарб матерії
які знайшов десь у небутті
створив портрет

на зрізаному кривою лінією перспективи столі
на полумиску випечені булки
обгоріла бронза посуду сир стос книжок квіти
далі біля палаючого каміна руді тіні
хлюпоче дим
продовжується монотонне потріскування вогню
оце напівоголена жінка мужчини у фраках
і
трухлявий скелет який колись був нареченою
входять у невидимі ворота вогню
в досвід недосвідченого
білизна світла морозить з вікна і все закриває

МАНДРІВКА УЛЮБЛЕНЦЯ

намащував її миром і крижмом
молився
перед дзеркалом
ковчегові її бухти

торкався
відбитка hymen
intercessy

в саду побачень
п'янкi квіти
голос підносив до мовчазного захоплення
неохопне

звучали мелодії
паркової тиші

з потойбічного
світу
існування

ВОГНЯНИЙ ПАЛАЦ

викрадена до палацу князя вогню
піднесена до світла у світ Люцифера
посеред палаючих в гарячих обіймах кристалів
під аркадами іскор крізь прогалини вогню
в'юнкi язика полум'я спалахи світла
в палаючій опері продовжується арія вогню
театр перетворився на світову пожежу
на маскарад мерехтливих вампірів на пурпурові балети
тріпотить у полум'ї екстазу яскравість іскор
в екстазі сниться полум'я зоряних пожеж

здригання палаючого палацу перетворило його на попіл

РУЇНИ НА КРЕСАХ

посеред попелища руїн на високому замку
на східній башті
мигнула біла сукня
і сходи скриплять хоча повністю обгоріли
вгиналися під тягарем

я був тут птахою яка звила гніздо
бачив її і вітер про неї шепотів

але ким була ця що несла до кімнат
невидимі стопи
зникнула в тиші

залишився вітер і спів птахи

Остання Година

ПРОКЛЯТИЙ ОСТРІВ

море навкруги
кільцем чорних скал оточує мене наче обруч
прикованих до ланцюга островів
таких як мій

бачу пустку
і лише повітря дрижить перед очима у тиші
невідомим шумом з моря

живу на безіменному острові
якому окрім каменів ніхто не дасть наймення

але хто прирік мене на мовчання
на тишу безвиході
на проклятому острові
безіменному?

У ПОРТУ

у порту
пронизаний тишею
шукає знаки

парусники байдуже пропливають поруч
у синьо-рожевій млі світанку
в сутінках тіней

простягаю чисті долоні
до крилатих примар
приходять і зникають
неправдиві привиди сповнені ігнорування

у світі який сам у собі
на речі чекає зміна
під прикриттям матерії в'язень почуттів шукає втіхи
безмірів

ЛИСТ

листок
хотів рости деінде ніж столітнє дерево
заледве впав і вже висох
відчув що увесь у зморшках
тендітний і слабий

вітер бавився з ним
в останній суперечці
потім хробаки листок гризли
птаха роздирала його на клапті

хотів викрикнути
але тільки шелест листя
чули небеса

МОВЧАЗНИЙ

чи мовчання означає твою відсутність
у високості?

мовчиш у щелепах нутрощів
зійшов до моєї безодні
до пекла
підсвідомості

КРОК ДО НЕБУТТЯ

З Йогана Еккхарта

уяви собі пустку глибшу за космос
тишу без матерії – колодязь без дна
падаєш скинутий у неї

ЗИМОВИЙ ПЕЙЗАЖ

коли сніг янголів білизою пофарбує поля
коли мороз гострим долотом вирізьбить груди землі
коли ехо від стін лісу не заволає голосно
у безконечність білизни піль у мовчанні

тоді залишаться очі
в пустці тиші
занурені у смерть
здивлені в безсмертя

ГУЛАГ

З Густава Герлінга-Грудзинського

у пустці снігової пустелі слід життя затерто
мороз у німоті скував пустку холодом
жорстоко скував творіння

куди не глянеш сніг іскриться в безконечному просторі
біль довкола біле небуття і не видно нікого
дивує відсутність всемогутнього

немає звідси куди втікати лише до смерті
ляжу тілом на сніг
на замороженому катафалку кришталю

сніг засипає обличчя чистими сніжинками
під білою маскою приховано таємницю кінця
смерті – до рятівниці буду приглядатися

СВІТЛО ЩО НАВІДУЄТЬСЯ

З Блезя Паскаля

хто ж з мудреців маючи на вибір світло і темряву –
вибере дорогу смерті?

хто ж наче хробак
який повзе в землі без світла
і загине не знаючи Його?

небо відображає стан світла
без виміру Єдиним
а захоплює наповненістю

у великій темряві
існує Світло
від вічності до вічності

постійно тече через мене
як нейтріно
хоча нічого про нього не знаю

СПАДОК

чоловіче марнотратний ти взяв у власність цілий всесвіт
коли твій Батько записав тобі в небесах

с
п
а
д
о
к

тепер учені описуючи твій маєток відкривають щоразу
нові дива: нагромадження круглих бактерій в'їдливі рої
електронів твердині матерії з кімнатами кристалів ракети
планет підводні галактики комет коралові рифи зірок об
які розбиваються кораблі що розшукують інші істоти
в океані всіх речей

але не знають мудреці як порахувати правдиву спадщину:
об'єм вічності і величина Логосу нескінченність у нас
і нескінченність поза нами

але ти віддав до дому престарілих
старого Батька

У СВЯТИНІ ПЕРЕВТІЛЕННЯ НА СИНАЇ

сонце непереможене в небесах
оточене зі всіх сторін променями

апостоли і пророки оглядають
перевтіленого в світло

іконні еманациї
ясніють над століттями

а я бачу лише меланж відблисків
каміння на стіні витвір майстра цієї мозаїки

інтерцесса і учень заступаються
за мою темну душу

проймає мене дроз за вуаллю мозаїк
бачу небуття поета в обличчі ікони

слово програє образіві
переді мною не уявлюваний але видуманий

Існує

У ДАВИДА ХОСІОС В САЛОНІКАХ

Велич Господа в овалі небосхилу
трон вище райдуги знаку союзника
істоти апокаліптичні на тлі

відбувається це в першому столітті або в останньому
залишається молитва надія і захват

ГРІШНИК

поневолений розум оплутала тілесність
обмотаний гріхом терплю потрапивши в пастку

я впав духом охоплений неспокоєм
наді мною розпростерлася темрява

закутаний у думки нерви і пристрасть
відданий гріховним силам п'ятьми

до Тебе надіє засуджених уповаю
витагни мене з пастки суму

через золоту браму небес
нехай надійде Твоє світло

НЕ ВИМОВЛЯЮЧИ

не вимовляючи найвищого імені
на небесах тремтить грішник

який благословив і проклинав
довіряв і кидав каміння

а тепер на горі
спокушуваний сатаною

намагається вірити у воскресіння
за мільярди років

коли на суді згадають моє ім'я
коли згадають у глибокій проскінезії

перед невимовним

ОСОБИСТИЙ ДОКАЗ ПРО ІСНУВАННЯ БОГА

“якби в серці землі не жив Бог –
довірився мені незнайомий –
нічого б не притягувало до землі Всемогутнього
не падали б на нього краплі світла
промені дощу і змучене старістю листя
коли б не міць божого магнетизму
то магніт земного серця не притягнув би
до себе стружки задеревенілих зірок
а мільярди твердих залізних людей
відлетіли би з планети стосами метеоритів
якби не Бог Енергії і Матерії я б не побачив падіння
у власне небуття
хто-небудь навіть з Молочного Шляху нащадок Плеяд
спадаючі зірки геніїв
летять
на
наш
як манна” –
закінчив незнайомий
і потиснувши мені руку розчинився у повітрі –
лише тепло інтуїції тепер у руці наче випалений знак
підказувало мені повірити в його присутність

ЗРАНЕНЕ НЕБО

далеко вночі на обвугленій шкірі неба
згасає пожежа галактики
догорає хвороба
тріскають виразки зірок наднових зірок

Лікар небосхилу
щоби не кривавило потоком метеоритів
пластиром місяця обробив з р а н е н е небо

і настав ранок
сьомого дня

У ЧЕРЗІ ДО НЕВІДОМОГО ЛІКАРЯ

хворі на життя
в приймальному покої не витримуємо
чекаємо щоб увійти до кабінету Білого Пана
який закличе до себе
коли прийде наш час

хто раз увійшов
не вийде ніколи
бо двері відчиняються лише в одну сторону
думаємо
в темені
і тоді надходить мить
невідомий лікар
вигукує наше ім'я
до вічності
підіймає нас
потемнілих від болю до оздоровлюючого
світла

У РОЗПУЦІ

лежала немічна звалена хворобою умираюча
була заглиблена в смуток
у білому як молоко матовому як сніг одязі
Пан прийшов до мене в час моєї розпуки

навчилася бачити себе
у хмарах коли здіймаюся тунелем у висоту
між тілом і мною западає темрява

якби померла і повернулася до тіла
з відчуттям що хтось за мною наглядає
хтось визволив мене з моєї розпуки

підскакуючи на radoщах тупочучи від щастя на хмарах
танцювала з Христом тримаючи Його за руку
Ісус запросив мене на танець і я перестала боятися

НІЧ ПОЧУТТІВ

тремчу залишений у космосі
проникаючий мороз всотується в мене
з небуття в пустку і темряву
прозорий неважкий простір

силою безвладдя тіла існую
всмоктуюся в смертельний колапс
відчуваю небуття котре проникає
відчуваю неіснуюче полум'я

в чорній дірі пастці пекла
скинутий у темряву без Тебе
променю світла терплю муки
очікую на пришествя Твоєї

світлості

КОСМОС

З Мірчі Еліаде

це є мій космос
місто над рікою і світло
дерево гора небо
вечірне з блискавицею
світло дерева в дощі
грім як відлуння
вічний ієрихоне хмарою прикритий

над містом владарює Пантократор
дерева корінням врослають у небо
зміни в пісочній зернині
Бог може усе змінити
не знаємо що змінює

замість того щоб почути голос
поета просить його побачити
глосолалія
гімни як у євангеліях
прочитані зі снів
Біблії
вижаті з помаранч
потрійних сонць
космос
міст світла
міст дерев
міст гір

МЛА

мла густішає і Твоє обличчя ледве видніється
чую голос за кілька кроків але не знаю хто ти
настала ніч і темрявою оповила повітря
тьмяне світло бореться з убитим млою млою молоком

очі не побачать заслони диму мли і мороку
не бачу Тебе хоча Ти близько
так сильно прагну побачити підійти торкнутися пізнати
відгадати таємницю туманних нічних побачень

і коли так сильно нап'юся але підійти не можу
бо розділяє нас западина глибока безодня
і коли так сильно жадаю познайомитися з Тобою

оскільки Ти за кілька кроків отже жестом не забороняй
тоді мла так густішає що не бачу власної руки
хочеш щось дізнатись але зникаєш і минає святий час

ВЕЧІР

надвечір упала завіса
посеред чорних дерев
не підспівує птах спливає темінь
непроникна у глибині

я занурений у ніч
яка хоче мене знищити
надсилаючи розпач з-за завіси
темряви

у безодні неба довкола шум
шепіт розлігся у темряві
яку несе на крилах вітер
але людина не може його побачити

“Пане – витягни мене звідси!” – заволаю
але тиша відповідь голосом
нечутним у темряві

НА СМЕРТЬ БЕЗВИННОГО

пам'яті Міхала Лиска

У п'ятницю, у день Мук Бога –
Сатана вбив чоловіка
З великої ненависті до істоти.

Увечері, підданий невідомому вироку,
Чоловік доторкнувся головою дерева хреста,
А може то дерево доторкнулося до нього?

Сконав, бо любив людей –
Навіть сатана, який умертвив,
Любив його над власне життя.

Тепер, коли не бачить, не чує, не відчуває –
Що ж йому після квітів, промов, протестів?
Його самотній марш на Голгофу відбувся в затишку темряви.

Його перше падіння – було його останнім падінням.
Коли летів у безодню смерті –
Сатана задув його світло.

Отже запалить свічки на знак,
Отже запалить душу на знак,
Отже запалить любов на знак.

Але що йому з вашої пам'яті?
Коли легше спалювати свічі, ніж душі?
Коли існуванням важче бути, ніж істотою?

Отже нехай горить його душа в гармонії, як безмежність,
як Єдиність –
З протесту до Князя Хаосу, Владаря Темряви,
матерії випадку.
Нехай горить, як світло на Пагорбі Голови,
роздовбаної Сатаною.

То міг бути ти, то міг бути я, але то був Він –
В п'ятницю, в день Мук Бога, коли сатана гасив чоловіка.
Але Бог запалить світло його душі – в ореолі воскресіння.

КАПІТАН

вітаю тебе
Капітане світу
Твій корабель з христового дерева
вплив рятівним рейсом довкола творіння
отже забери мене з собою
як Ной до ковчегу

вітаю тебе
народжений зіркою моря
той що іде по воді
видимий але не прозорий
як темний бурштин
всемогутній але тендітний як мушля

вітаю тебе Кормчий
човна до невідомих берегів до порту омега
ти такий постійний але невловимий наче хвиля
маленький як перлина та великий я океан

ГІМН ПОДЯКИ

дякую за світло яке Ти мені дав
під час мандрівки в глибоку ніч
приношу тобі хвалу життям
за сяйво в темряві

дякую за любов яку подарував мені
в годину ненависті
промінання
освітлю нею смертельний морок

дякую за хвалу
у світлі любові
буду Тебе хвалити життям смертю
і воскресінням

ТЕМНИЦЯ

У Великий четвер я бачив Хреста у темниці костелу *Maris Stellae*. З'явився крізь парчеву тканину, золотою одежею покривав кубок, виставлений для поклоніння. Ця тканина вклалася по подобі обличчя Христа. Я відчув сильне тремтіння і сором, що так грішу. Я плакав. Дрож пронизувала все тіло. Я відчував Це. В мить Святого Причастя я йшов сповнений відчуттям ласки. Якщо пісні недосконалі, то маємо лишень одну певність: Існує Той, Якого бачив – Досконалим.

Ars Aeva

ОБЛИЧЧЯ ІНШОГО АБО “ЖОВТИЙ ХРИСТОС” ВАН ГОґА

золотистий повний жовтизни
найближчий до сонця пігмент відірвався від пензля
“я буду малювати Бога” – сказав художник до полотна

воно сіре поблідло
“чи винесу тягар
великої теми?”

“краще було б дати трохи блакиті
найвищої чистоти
меланхолійне обличчя здавалося б наче втікає перед
нами
як віддалені в імлі гори
як високе небо
намалюй згідно моди в декадентському стилі
сумне світло терпіння
існування прозора нагадує про тінь”
шепотів йому час-сатана

Але було запізно
контур обличчя кивнув золотим вогнем художник
і образ вже був готовим
чорт з майстром програв

ПСИХОПОМПОЇ

пам'яті Яна Б'ялостоцького

коли дельфіни перенесуть тебе на інший берег
зануришся в останній елемент
тоді згадаєш золотисті кипариси та зірки
на тлі чорних небес
життя в садах
сповнює час цвітіння струшування пилку в бокал
розкошей дозрівання в сонці
в світлі купання
коли дельфіни перенесуть тебе на інший берег
непізнавального
крихка мушле з перлами всередині
стра тиш усе

окрім дорогоцінностей
існування

ПОЕТИЧНА ІКОНА

я птаха яка присіла на скалі
а скала м'яка як пір'я
піддалася безіменній силі океану
хвилі заkostenілі в образі на золотому тлі єство
моря торкається матерій речей
в саду ікони
нові птахи перевтілені в небесному вогні

знову існуємо і тобі співаємо
там де сад життя і сяйво моря

о Єгово

ЕЛЕГІЯ НА СМЕРТЬ АЙВИ КЛЄЙНА

ти що казав нагій красі змоченій у фарбу
танцювати перед глядачами
малювати на полотні тілом
арабески смуги

блакитне сяйво

ти що навчав левітації
але котрого ангели вчасно не піднесли
коли шукав але не знайшов

“SOLARIS” ВЛАДИСЛАВА СТШЕМІНСЬКОГО

Безперервне вдивляння в сонце, реальна сонячність,
мовчазний дотик тепла, гарячий погляд згори, елемент
портретності розпливається в розтопленому погляді, вдив-
ляння в безконечний жар, метаморфози після вибухів,
розкіш фарб, тремтіння хитких контурів, млисте небуття
злото-жовтого, білосніжного, мідно-золотого солярного
булькотіння, вибухи болючих пульсацій, світлові буйки,
світлопади, дихання сяйвом, енергія зосереджена в смер-
тельному засліпленні, розливи золотої плазми, танцююча
магма сонячності, вершина віри в соляріс: втрата зору.

СВІТЛО СМЕРКАННЯ

з Теодора Руссо

захоплюючий присмерк галюцинації сяйва
тіні наче готичні катедри
розпорошені сяєва охоплюють небеса
свіжий аерозоль світла розприсканий смугами
посеред помаранчевих хмар туманність повітря
і золотиста тиша
концерт світла скерцо тонів інтонація барв
наркотичне оп'яніння наче після кінця світу
захоплюючий присмерк галюцинації сяйва

в бокалах вересу
метелики тости крил піднімають

фіолетові вуста вечора

ГІРСЬКА ЕЛЕГІЯ

ми жили в століття дзеркал посеред гірських парків
малюючи словом
ступаючи у вежі з кісток

на терасі палацу літом виконував концерт
власник дому
по схилах гір відлуння розносило звуки
які відображалися в дзеркалах парків
розкоші великого мистецтва
гармонії

зачаровані кольоровим танцем
зворушені грою життя
розчинені в колориті нот в пастелях пів тіней
в парку дзеркал ми проживали
сон муз
красу поезії
залишаючи нащадкам коли настав час смерті

СКРИПКОВИЙ КОНЦЕРТ

згасла скрипка маестро
тихим шелестом смичка
подих фрази зупинився
пришвидшене життя нот завмерло в чорному відлунні
зажурчали потоки стін світлом рефлексів
усе розчинилося

зненацька

небесний грім впав на мовчання
запізнений каприз вивернувся з-під пальців
густий дощ пальців град звуків гліссандо
завірюха звучання нот підіймає ураган

а коли перед очима слухачів впала катаракта
завіси – маестро почув оплески з іншого боку
помер – то плескали йому хори ангелів

МУЗИКА CLARITATIS

Генріку Миколаю Гурецькому

пролізши крізь гущу монументальних хмар
рефлекси акцентують тишу
в акордах слів поліфонія ритмів
останній смичок сонця гра на листі тремтіння
крилаті зорі філігранним тупотінням
торкаються перлистого павука пера
витанцьовуючи ореол місяця
пливуть поперед себе левітуючи у світлому голосі
несучи мою тінь на осяяних гармоніях
поза тим
будуть тривати внизу грім пекельних котлів
коли мене привітає концерт архангела в рожевому
сяєві водоспадів
невидимим шумом тіні шелестом в тон блакиті

залишиться після мене довга пауза на землі
сумних дзвонів останні репризи і тиша тиша тиша
тиша

МУЗИКА ЖИТТЯ

життя це відображення в світлі
смуга в намальованому сяйві
човен кольорів що пливе вдалину
розплескавши глибини крилами

життя наше буде коротким
прозвучить швидко як звук лютні
пролетить затихне і загасне
як ехо божого голосу

КОНЦЕРТ

згасло світло дня нечутно безшелесно
ніч почала увертюру з місяцем
зоряні органи вириваються до неба
грає всесвіт
неохопні звуки
біля стоп небесного Концертмейстера
незгасне полум'я співаючих сузір'їв
в маєстаті евфонії звучить повага ночі
за блискучою завісою невидимий Музикант
налаштовує інструменти зі світла
грає світлову гаму
пан – Моль
маєстро тиші безшелесним рухом розпочав акт творення
додекафонії
матерії феєрверк світла що оглушує небуття
великим вибухом голосу
який розтрощує неіснуюче небуття
роздираючим темряву до цього часу вкриту тишею
мовчанням композитора

створив нас нотами Його зірок опусів
але ми загубили батут
а збунтований янгол сфальшував партетуру
а чи виконуємо відповідний концерт?
і чиїми ми є звуками
в інтонації віршів?

ШОА

Де сяйво ваше, о польські синагоги? Вогняний смок
Апокаліпсису
Злизав вас, синагоги Яхве, язиком смерті, коли паща
Ковтнула людей, рабинів, цадика. Всохла гілка на
дереві життя.
Вітер зніс в кагалі шулган, микву. Вода через дах на
біму стікає.

А під дощем пуста змивається. Вибухнуло світло
велике:
Ніхто не пізнав власної тіні, бо вже нікого не було.
Тиша. Коли спалено родали – лише шепіт повітря
тлумачить Тору
В молитовному храмі перед Арон Хакодеш увечері.

ЕКСТАЗ СВЯТОЇ ТЕРЕЗИ

тут наче морок в шеолі
важкий темний мармур
вгорі сяюче світло
це особливий пафос віттаря
межі колон хоче перейти віддавна
але не може увійти небо в наш темний простір
два сонця
вкладені в темряву
ангел і свята
камінна
піднесена в передчутті
золотистого світла

НА СМЕРТЬ АРХІТЕКТОРА БОГДАНА ЛІСОВСЬКОГО

відійшло від нас твоє світло
до світлого спадку
відійшла твоя тінь до темряви

тепер поза часом
душа архітектора
завершує незавершене
креслить не докреслене

викладає невикладене
у небесних університетах

АРХІМЕД АБО МИСТЕЦТВО ВИРИНАННЯ

Єжи Пйонтковському

Архімед вискочив з ванної відкривши закон виринання
І біжучи голяка Сіракузами викрикує: “еврика!”
Люди здивовано дивляться на нього але за мить говорять:
“Дійсно – це відкриття, чому і ми не можемо ходити голі?”

(Роздягаються).

Оце і є нове відкриття –
Закон виринання:
“Людина занурена в натовпі втрачає своє значення
А вага її індивідуальності зменшується
Настільки, наскільки уподібнюється до інших”.

ФІЛЬМ ПРО ГЕРАКЛІТА

якщо знову запустити фільм про Геракліта
який знову входить у ту саму річку
то образи мудреця ув'язнені межами
ґрат будуть ходити
т у д и
і назад –
вистачить тільки перемотати плівку і знову запустити
фільм
про Геракліта
чи перемотування є одним зі способів мандрівки?

інженер доводить що філософ природничих наук
зі своєю рікою не має рації
побуту
інженер людських душ помиляється
коли пливе у не тій самій ріці
поневолений ілюзорністю
власних ґ р а т

DE BIBLIOTHECA

у дверях душі професорів і студентів просять увійти
до читальної зали наповненої світлом
у якій усміхнений янгол вітає правдорубів
книги не важко класти на столи
тисячолітні кодекси
сувої вкриті золотим пилом часу
тут маємо все
знання досконалі і повні
а навіть загублені реліквії знані лише з переказів
як Олександрійська бібліотека

щасливі науковці університету
де Ректором є той
хто розповсюджує світло

МЕТЕЛИК У БІБЛІОТЕЦІ

серед книжок
над головами завмерло повітря
в тиші
невидимий шелест лету
шурхотіння крил
тріпотіння мовчазних вентиляторів-вітражів
сяєво кольорів
у просторі
підіймається невидимим танцем
навіть не відаючи про власне існування

прекрасний але невчений
щасливе життя

МИСТЕЦТВО ЦАРЮВАННЯ

у Твоїй країні
щасливі піддані

люблять Вітчизну
і Тебе

лояльні придворні
що мають почуття сорому

афери трапляються там
лише в казках

закони мудрі і прості
бо Ти їх створюєш

всі живуть пристойно у Твоїй країні
Царю небесний

МЕТАФІЗИЧНЕ МИСТЕЦТВО

Лешеку Електоровичу

архимаїстер говорив: змістом мистецтва
є змалювання світу якого не було

метафізичне мистецтво це гра віртуоза
який з темряви світу хоче подивитись за межі

митець стає собою в екзистенційному сні
відтворює есенцію снів у знаках сутність залишає світові

SUMMA POETICA

змагаюся з нескінченним
аби зрозуміти скінченність речей

змагаюся з Іншим
аби перевершити самого себе

світлом ілюзії перетворюю у видіння
незмінний світ

існую одночасно з усім
не маючи змоги бути ніким

у пустелі зустрічаюся спотикаюся в саду слів
де кожна думка наче квітка тягнеться до Тебе

відоме скінченне – а невідоме продовжується на межі
пізнає непізнаване

у темряві
благаю тільки світла

GENEZIS

Спочатку був А в т о р. Д у м к а була в Авторі.
У нагромадженій сутності – єдність.
Трепет змісту т а м губився.
У Ньому відкрилися світи, які не існували раніше.
Видобув з нічого – усе, дав життя.
У невагомості сотворив гармонію образів.
Відчував: вони – прекрасні. Подарував ці світи людям.
Для вічного подиву, аби раділи разом із Ним.

ПЕШИЙ ТВОРЕЦЬ

“Ким був перший творець всесвіту?” –
Я запитав у Анаксимандра з Мілету. Відповів мені:
“Або знаю все, або воно є умовою,
або народжується з умови.

*Натомість не існує умови нескінченності,
Бо якби така існувала – була б її межею”.*

Я прочитав це з пергаменту неба,
Де букви вічного закону витатуювані зорями.
В сузір'ї таємниці.
І знаю чому не потрібно запитувати.
Бо коли світанок висадить мольберти небозводу –
Внизу прокинеться на сцені сторінки,
Золоті нитки зірок забряжчать, як звуки лютні –
І знову запитаю Творця: “Що то є світ?
Книга – це Образ чи нескінченна Містерія?”

ПРОЗА МИТЦЯ

Я – поет, створений як недосконале творіння на подобу
Твоєї досконалості. Чи все-таки краса врятує світ? А чому
мистецтво повинно врятувати світ? Чи мистецтво є Богом?
У словесній маячні, в ілюзії з образів, в манливих звуках –
що ж ми робимо, творці? Прекрасну брехню? Я не створив
брехні. Чи все ж таки мистецтво має сатанинську сутність?
Вірю – не створив нас, як Твої fatamorgana, брехні, хоча Ми
лише твої відбитки. Якщо б не Ти, не мало би сенсу мисте-
цтво, котре шукає світла, сяєва Правди.

ЛІТАНІЯ ДО ПОКРОВИТЕЛІВ МИСТЕЦТВА

О Авторе Книги з Книг,
Режисере спектаклю галактик,
Скульпторе землі,
Творцю співучих птахів,
Художнику краєвидів прекрасних гір та долин,
Архітекторе часу,
Майстре усіх мистецтв,
Ти, який створив майстрів по подобі Своїй,

Давиде, арфісте світла,
Ієреміє, співцю смерті,
Проповіднику, поете минущості,
Фра Ангеліко – живописцю радості,
Феофане Греку – іконописцю слави,
Брате Альберте – майстре аскетизму,
Іване Хрестителю – світло ночі,

Творцю всесвіту,

Веди мене за собою.

ТВОРЕЦЬ ПІД ХРЕСТОМ

Його Преосвященству Пані Івану Павлу II

коли настане час і тіло моє кане в небуття
 кине в сяйво
 в обійми Господа Христа
 коли дозволить мені втекти
 від криків земного терпіння
 тоді душа
 поета в прославленому тілі
 в проміжках засвітиться всупереч матерії
 брак слів
 Бог у надмір перетворить
 і буде творити вже тільки на славу
 слова без тіні –

мовчання

ПТАШИНИЙ КОНЦЕРТ

У недоступності
Я з Тобою

Ліс як філармонія
Наповнений симфонією
Птахів

Концерт на славу
Бога предвічного
Звучить посеред дерев

Ти зі мною
У відлунні
Повітря

Хвилі звуків проходять
Наче дроз

Музика доторкається до почуттів
І в душі вібрає

Люблю птахів
Тому що створив їх Творець
Над Творцями

Слухаю голос птаха
Слухаю голос
Предвічного

Олександр ГОРДОН

ПОЕЗИОСОФІЯ МАРКА МАРІУША ТИТКА

Для українського читача книга Марка Маріуша Титка “Зустріч з іншим” – це передовсім зустріч з іншою поезією. Поезією, аналогу якій за своїми естетичними і філософськими коренями сьогодні в Україні немає. Це передовсім зустріч з есхатологічною поезією, якої в широкому українському поетичному і читацькому просторі практично неіснує, яка не друкується і не озвучується в ширшому інформаційному просторі. Більше того, таку зарубіжну поезію не перекладають з інших мов навіть для елітного українського читача. Тому така “зустріч з іншим” приховує у собі багато несподіванок. Передовсім читач повинен настроїтися на цю поезію і бути інтелектуально підготовленим. Він повинен не тільки досконало знати Біблію, а й володіти культурою метафізичного мислення, обширними філософським та художніми знаннями. Але, повірте, що поезія Марка Маріуша Титка, яка безумовно заслуговує на зацікавлене прочитання, подарує Вам багато естетичної насолоди, незвичних метафор та спричиниться до роздумів щодо власного життя і розуміння світу.

Поезія Марка Маріуша Титка яскраво репрезентує важливий філософський напрямок, який започатковує свій відлік ще зі стародавньої традиції від передсократів через філософію Платона до неоплатонізму, а також пов'язується з сучасною, так званою філософією діалогу. Наскрізним мотивом багатьох його віршів виступає категорія світла, яка є не лише основною для філософії Платона, але є важливою в біблійній традиції Старого і Нового Заповіту, в містицизмі єврейського і християнського походження.

Як пише польський поет і аксіолог Боґуслав Жураковський, “це поезія з оригінальною образністю і власною поетичною дикцією, яка передає духовні відчуття, спрямовані у світ Таємниці”.

Марек Маріуш Титко живе у світі Таємниці... У світі Поезії. Поезія – його Таємниця. Після першого ознайомлення читач лише спробує увійти у його Таємницю. А далі, напевне, кожного читача очікуватиме ще не одна “зустріч з Іншим”, яка сяятиме “Світлом Спасіння”. І дійсно поезія Марка Титка у наш час для багатьох може стати “світлом спасіння” від бездуховності. То ж нехай український читач постійно повертається у світ таємниць поезії Марка Маріуша Титка. Нехай йому там завжди буде комфортно і цікаво.

МАРЕК МАРИУШ ТИТКО народився 25 березня 1967 року в Ридултовах (Водзіславі Любельському). Вивчав історію мистецтва в Ягеллонському університеті (1992 р. під керівництвом проф. П. Красовського на історичному факультеті захистив магістерську роботу “Погляди Єжи Новосельського на мистецтво: їх генеза та еволюція на тлі епохи”), вивчав педагогіку у тому ж університеті (докторську дисертацію з педагогіки “Концепція виховання мистецтвом Стефана Шумана” захистив 2007 року під керівництвом професора Богуслава Жураковського на філологічному факультеті Ягеллонського університету), вивчав філософію в Ягеллонському університеті, був вільним слухачем курсу філософії у Папській теологічній академії у Кракові (1986-1987). Закінчив післядипломні курси з наукової інформації на філологічному факультеті Ягеллонського університету (1994). Захистив (підтвердив) кваліфікацію дипломованого бібліотекаря перед центральною Комісією Міністерства науки і вищої освіти (при Лодзькому університеті у 2010 році). Працював у Ягеллонській бібліотеці в Кракові (1991-1994), в Архіві Ягеллонського університету (1994-2009), відтак знову в Ягеллонській бібліотеці (від 2009 року, а від 2011 – академічним вчителем-дипломованим кустошем), водночас делегований працювати в Фундації центру документації чину незалежності в Кракові (з 2009 року). В 1997-1998 роках працював асистентом на кафедрі бібліотекознавства та наукової інформації при Вищій педагогічній школі ім. Комісії народної освіти в Кракові.

Відвідував Народну музичну школу ім. братів Шафранеків у Рибнику (1983-1985). Нині мешкає у Кракові. Свої поезії презентував у краківському Клубі “Під ящурами”, Галереї спілки скульпторів на вулиці Братській у Кракові, Клубі полоністів Ягеллонського університету “Нора”, під час “Паризької ночі” на вулиці Флоріанській у Кракові, в краківському “Паяці” і Пивниці (пабі) “Під Баранами”, в Польському бібліологічному товаристві в сестер Презентек у Кракові, у Старій синагозі в краківській дільниці Казімеж, в приміщенні Товариства польських письменників на вулиці Канонічій у Кракові, в краківському Народному театрі в дні поетичної програми “Трансфузі”, в краківському теа-

трі Стигматор, в легендарній “Ямі Міхаліка”, під час вечорів “Поезія і зірки”, в актовій залі Отців Салезіанів у Кракові, в міській бібліотеці в Кендзежині-Козлі, у великому залі (Курортного будинку) в Криниці, під час II Криницької літературної осені, під час Міжнародної зустрічі письменників (чеських, німецьких, польських і словацьких) в чеському Цешині, організованою районним відділом Товариства чеських письменників і цешинською чеською міською бібліотекою. У 80-их рр. ХХ ст. заснував і був співредактором часопису “Ікебана думки” в Рибнику, створив незалежний Театр експерименту в Черниці поблизу Рибника (1984р.), з яким брав участь у виїзних виставах в шльонських костелах, був співзасновником краківської поетичної групи “Фікс” (1986р.). У 1994-1995 рр. видавав часопис “Есхатон”, а у 1995-1997 рр. виступив співзасновником і співредактором літературного часопису “Сфера”. Пише не лише польською мовою, а й польським сілезьким діалектом, цим діалектом М. Титко переклав Євангеліє від Матвія і молитви. Належав до Групи молодих при краківському відділі Товариства польських письменників (1990-1999 рр.), є членом літературного братства Білого пастиря в Кракові (з 1997 р.), чотирьох наукових товариств: Польського педагогічного товариства, Польського теологічного товариства, Польського товариства наукової інформації і Товариства польських архівістів.

Поезії М. М. Титка були перекладені англійською, чеською, французькою, російською, італійською та мовою есперанто, а тепер виходять у світ у ґрунтовному перекладі Олександра Гордона на українську та російську мови. Його твори публікувалися в різних часописах “Akord” (Прага-Брно, Чехія), “Alma Mater”, “Костельні архіви, бібліотеки і музеї”, “Польський архівіст”, “Бюлетень Ягеллонської бібліотеки”, “Краківський час”, “Dokofan” (Прага, Чехія), “Дидактика літератури”, “Дзєнник польський”, “Есхатон”, “Фраза”, “Недільний гість”, “Імпресії”, “Кармель”, “Краківський архівний щорічник”, “Краківські українознавчі зошити”, “Культура і освіта”, “Культура і виховання” (електронний часопис), “Лист”, “Метафора”, “Наш дзєнник”, “Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі

Українки: історичні науки” (Луцьк, Україна), “Неділя”, “Недієздатність і реабілітація”, “Пам'ять століть” (Київ, Україна), “Пляма”, “Посланець (місіонер) Ісусового серця”, “Радостова”, “Сфера”, “Студент”, “Мистецтво творця (особисте)”, “Україна і Польща: минуле, сучасність і перспективи” (Луцьк, Україна), “В дорозі”, “Відомості XI дільниці міста Кракова”, “Встань”, “Вихователь”, “XLinguae.eu. A Trimestrial European Scientific Language Review” (електронний часопис, Нітра, Словаччина), “Науково-мистецькі зошити Відділу малярства Академії мистецтв у Кракові”, “Жити Кармелем у світі”, “Джерело”. Автор статей у таких виданнях: “Популярна енциклопедія філософії” (т.9, Люблін, 2009), “Католицька енциклопедія” (т. 12, 14, Люблін, 2009, 2010), “Енциклопедія польської філософії” (т. 2, Люблін 2011). Вірші М.М. Титка звучали в ефірі радіостанцій: Маряцьке радіо (Краків), Радіо плюс (Краків), Радіо альфа (Краків), Інтернет-радіо “Ян” (Відень, Австрія). Його поетична творчість була представлена в багатьох відомих альманахах і антологіях польської поезії: “Студентський поетичний альманах 1980-1987” (ред. Єжи Пйонтковський і Тадеуш Скочек, Краків 1988), “Сфера. Збірник молоді краківської поезії” (ред. Богуслав Жураковський, Краків, 1998), “Польща нам дала Папу. Антологія непрофесійної літературної творчості про Яна-Павла II і про його виголошені послання” (т. 3 ред. Пйотр Платек, Краків, 1999), “Архітектура-мистецтво-ремесло-наука” (ред. Богдан Бісь Лісовський, Краків, 1999), “Вклякаю в тіні твого мовчання. Боже милосердя в сучасній польській поезії” (ред. о. Тадеуш Яня, Краків, 2003), “Світлом занурені в світло. Ангели і святі в сучасній польській ліриці” (ред. о. Тадеуш Яня, Краків 2004), “На наших очах. Антологія, присвячена о. Єжи Попелюшці” (ред. о. Вацлав Бурила, Кросніце-Міліч, 2004), “Тут ми лиш гості, а туди вертаємо додому. Смерть і вічність у сучасній польській поезії” (ред. о. Тадеуш Яня, Краків, 2005), “Година двадцять перша тридцять сім. Відгук поетів на смерть Папи-поляка” (ред. о. Тадеуш Яня, Краків, 2005), “Про Дар Євхаристії” (ред. Магдалена Диндур, Томаш Оркішевський, о. Ян Козловський, Люблін, 2005), “Прощання зі Святим Отцем (Папою Римським)” (ред. Едвард Пшеберач, Чека-

нів, 2005), “Вічність не знає календаря. Збірник епіграм в польській ліриці релігійній 1939-2006” (вид.3, розширене, ред. о. Тадеуш Яня, Краків, 2006), “А дух віє, коли хоче... Альманах релігійної поезії” (т. 16, ред. Мар'ян Станіслав Гермашевський, Люблін, 2006), “Прощання з Яном від Бедронки: Альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Чеканів, 2007), “Мої улюблені вірші:Альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2007), “Моя мама Марія:Альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2009), “Підгірський клімат. Поетична антологія” (ред. Анна Кайтохова і Беата Анна Симолон, Краків, 2009), антології російською мовою “Сделано в Польше”, век – ХХ: Антологія” (переклад і ред. Андрей Борисовіч Базілевській, Москва, Росія, 2009), “Ти показав дорогу до кохання” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2010), “Кінець світу 2012” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2010), “In memoriam: Літературний альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2010), “Краєвид створення: Літературний альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2011) “Ісусе, я Тобі вірю: Літературний альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2011), “Повна ніжності: Літературний альманах” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2011), “Існували вони у вченнях Апостолів і братстві, в діленні хліба і молитвах: Антологія” (ред. Ян Леоньчук, Б'ялисток, 2011). Виступав також у ролі літературного критика, написав вступ до літературної антології “Коли чорний кіт перебіжить тобі дорогу” (ред. Едвард Пшеберач, Тарновські Гори, 2009), написав післямови до збірників поезії: Станіслава Єжи Куліся “Аероплани або Весела краківська новина” (Нови Сонч, 1999), Едварда Пшеберача “Перли і вірші” (Тарновські Гори, 2011), а також до альманаху “Визолочування слова. Поклосе II Міжнародного поетичного конкурсу одного вірша за кубок видавництва св. Апостола Матвія” (Тарновські Гори, 2011). Автор збірок поезій: “Зустріч з Іншим” (Краків, 1997), “Знак Світла” (Краків, 1998), “Метафізичні концерти” (Краків, 2000). Збірка поезій “Зустріч з Іншим” вийшла також у перекладі Лібора Мартінека (при перекладацькій співпраці Єжи Червінка і Яна Вітуня) чеською мовою (Опава, Чехія, 2009). Переклади віршів, представлені в нинішньому

виданні, здійснено з дебютної поетичної книжки М.М.Титка “Зустріч з Іншим” (1997).

Крім того видав збірник праць “Есхатологізм, студії з теорії і теології мистецтва” (Краків, 1998). Стаття, присвячена М.М. Титку, подана у “Біографічному міні словнику сучасних польських релігійних поетів” (т. 3, під ред. Едварда Пшеберача, Глівіце, 2002). Студії і дослідження про його літературну творчість представив Єжи Пйонтковський у книжці “Нова метафізичність? Есхатологізм? Студії і шкіци про творчість Марка Маріуша Титка: Збірник праць” (Краків, 2000). Лауреат поетичних конкурсів: “Про Ящурови Лаур” (Краків 1987), “Про дар Євхаристії” (Люблін, 2005). Був номінований до нагороди Папської академії віртуозів (Ватикан, 1999) за поетичні збірки “Зустріч з Іншим” і “Знак Світла”. Отримав стипендії Крайового фонду допомоги дітям (Варшава, 1985) і Фондації Лянцкоронських (Краків, 2008) на навчання і місячне перебування в Римі (2009). Стажист Польської бібліотеки Академії ремесел і Польської академії наук у Кракові (2010), викладач Інституту історії Ягеллонського університету в Кракові (2010). На запрошення австрійського Історичного інституту в Римі (Австрійський культурний форум) перебував у вічному місті два рази на місячних наукових стажуваннях (2010-2011).

ОЛЕКСАНДР ГОРДОН (1.12.1961, Львів) – поет, літературознавець, культуролог. У 1983 році закінчив економічний факультет Львівського університету. Член НСПУ з 1997 року. Заступник голови Львівської організації Національної спілки письменників України (НСПУ). Головний редактор часопису “Форма[р]т”.

У творчості поєднує лірику і рецепцію культури, фіксує портрети літературних поколінь, намагається відтворити феномен поетичності людини. Пише традиційні римовані вірші, верлібри, поезію в прозі. У багатьох збірках створює багатомірний образ “невидимого”, реального та надреального Львова. У доробку поета багато алітераційної лірики і акровіршів.

Пише також вірші російською і польською мовами. Автор книг “Dawny Lwów” (2005), “Królewskie miasta” (2009), “Miłość we Lwowie” (2010), в яких представлено вірші польською мовою. Автор 25 збірок поезій, серед яких: “Апологія відображень” (1992), “Самоспалення істини” (1993), “Вік розп’ятого Христа” (1995), “Повернення до Кайзервальду” (1996), “Земні човни” (1996), “Табори духовності” (1998), “Семіотика” (1999), “Латентний Львів” (2000), “Послідовність поезії або Львівське ретро” (2002), “Латентний Львів” (2003, вибране), “Віртуальний Львів” (2003), “Тепло твоїх очей” (2004), “SMS-вірші” (2004), “Краса твоєї присутності” (2005), “Олександрія” (2006), “Вибрані SMS-вірші” (2007), “Нерозтрачена мить” (2008), “Королівські міста” і “Перстень кохання” (2009), “Стінопис” (2011), “Осінній сум самотнього сонета” (2011), “Зі Львовом у серці” (2012); книги прози “Львівські легенди” (2010, паралельний переклад польською Гражини Добренько).

Автор-упорядник “Популярної енциклопедії Львова” (2009) та поетичних антологій “Позадесятники” (1999) і “Позадесятники-2” (2000), “Невмируща молитва” (2012), співупорядник антології “Станція Чернігів” (2002), автор-упорядник електронної книги “Галицький золотослов” (2012, 3000 сторінок). Автор видавничого проекту “Антологія “Число” (вийшло 5 книг).

Автор 10 збірок перекладів з польської на українську і російську віршів В. Шимборської “Зустріч із краєвидом”(1997), Б. Жураковського “Карловарські пісні” (2003, 2007), В. Костжеви “Жадання” (2004, 2005), Г. Добренько “Мистецтво жити” (2006, 2007) і “Никифор-побідоносець” (2009), Е. Островського “Фетиш” (2010), М. Титко “Зустріч з іншим”; перекладів окремих творів Ч. Мілоша, З. Герберта, А. Загаєвського, Є. Ліпської, Ю. Барана, К. Ленковської та багатьох інших сучасних польських поетів.

Переклав українською мовою окремі знакові твори Й. В. Гете, Р. М. Рільке, П. Целяна, П. Верлена, Г. Аполлінера, К. Кавафіса. Його майстерні переклади західної поезії не мають конкуренції в усій сучасній Україні.

Лауреат Міжнародної літературної премії “Тріумф” (2001, м. Чернігів), премії часопису “Літературний Львів”, конкурсу “Книга року” (2002, м. Чернігів), премії ім. М. Шашкевича (2011, Львів) та літературної премії ім. Ярослава Дорошенка (2011, Івано-Франківськ), постійний учасник щорічних фестивалів “Криницька літературна осінь” (2001–2010, м. Криниця, Польща) та “Поети без кордонів” (2012, м. Поляніца-Здруй, Польща). Автор ідеї, засновник та постійний організатор щорічного Міжнародного фестивалю поезії “Молодий лев” (2012, Львів; 2013, Львів-Івано-Франківськ-Кременець). Його вірші перекладено англійською, італійською, польською мовами, а твори постійно друкуються у польських антологіях поезії.

СЛОВНИК МАЛОВЖИВАНИХ СЛІВ

адрони – загальна назва сильно взаємодіючих елементарних частинок

Арон Хакодеш – дерев’яна скринька; шафа в синагозі, в якій зберігаються зwoї Тори

біма – підвищення в середині синагоги, де читають тору

еон – епоха, великий проміжок часу в історії людства і розвитку культури

інтерцесса – посередниця між людьми і Богом, Марія – Мати Божа

кагал – єврейська громада та принципи її самоврядування в країнах Східної Європи XIII-XIX ст.

карильйон – мелодійний передзвін; ударний музичний інструмент, набір точно налагоджених дзвонів різної величини, які за допомогою спеціальної клавіатури виконують певну мелодію

лептони – найлегші елементарні частинки (електрон, позитрон, нейтрино) та їхні античастинки

мандорла – мигдаль; в мистецтві: овальний ореол у формі мигдалю навколо Христа або Марії

нейтрино – стабільна електрично нейтральна елементарна частинка з масою близькою до нуля

Пантократор – ікона Христа, на якій він в лівій руці тримає Біблію

параллакс – “відхилення”; позірне зміщення об’єкта, наприклад зірок

психопомпої – “носій душ”, символічні носії душ у грецькому мистецтві; ті, що переносять людей в царство смерті

родал – звій Тори, намотаний для читання в синагозі на брусок дерева

сакралгія – болі в крижах

сераль – європейська назва султанського палацу та його внутрішніх апартаментів (гарему) в Османській імперії

систрум – музичний інструмент, який використовувався в Стародавньому Єгипті щоб відганяти злих духів

Хосіос Давид – костел в Салоніках, розписаний фресками (V-VI ст. н. е.)

цадик – “праведник”, спадкове духовне звання провидців у хасидизмі; керівник пастви

шеол – безодня, прірва, провалля; юдейський “той світ”

Шоа – голокост, знищення

шулхан – “накритий стіл”; юдейський релігійний кодекс

ЗМІСТ

Світло Спасіння

Джерело світла	7
Нескінченність.....	8
Співіснування протилежностей	9
Створення світу	10
Розбивання дзеркал	11
Мандрівка у королівство ідей	12
Екзистенціалісти	13
Знак Іншого	14
Літанія до Бога-Світла	15
Сліди	16
Світло побачення.....	17
Увертюра Світла	18
Світло Христа	19
Знаки з-понад знаків	20
Роздуми	21
Кредо ірраціоналіста	22
Кредо.....	23
Молитва до Бога-Світла	24
Езотеричні пісні.....	25
Книга світла	26
Пливучи до світла	27
Метаноюя.....	28
Пам'ятай.....	29
Елементи	30
Сліпці	31
Кришталевий палац.....	32
Лицар небес	33
Гімн світлу	34
Перевтілення	35
Світло в піднебесі	36
Концептуальне	37
Вагітна	38
Нотатки з вдалих краківських реколекцій.....	39
Сяюче милосердя	40
Таїнство.....	41

Купання дітей	42
Бачення святих	43
Вінок пісень	44

Зустріч з Іншою

Очікування	49
Танець Саломеї	50
Портрет малого голандського майстра	51
Мандрівка улюбленця	52
Вогняний палац	53
Руїни на кресах.....	54

Остання Година

Проклятий острів	57
У порту	58
Лист	59
Мовчазний.....	60
Крок до небуття.....	61
Зимовий пейзаж	62
Гулаг	63
Світло що навідується	64
Спадок.....	65
У святині перевтілення на Синаї	66
У Давида Хосіос в Салоніках.....	67
Грішник.....	68
Не вимовляючи	69
Особистий доказ про існування Бога	70
Зранене небо	71
У черзі до невідомого Лікаря	72
У розпуці	73
Ніч почуттів	74
Космос.....	75
Мла	76
Вечір	77
На смерть безвинного.....	78
Капітан	80
Гімн подяки	81
Темниця.....	82

Ars Aeva

Обличчя Іншого або “Жовтий Христос” Ван Гоґа	85
Психопомпої	86
Поетична ікона	87
Елегія на смерть Айви Клейна	88
“Solaris” Владислава Стшемінського	89
Світло смеркання	90
“в бокалах вересу...”	91
Гірська елегія	92
Скрипковий концерт	93
Музика Claritatis	94
Музика життя	95
Концерт	96
Шоа	97
Екстаз Святої Терези	98
На смерть архітектора Богдана Лісовського	99
Архімед або мистецтво виринання	100
Фільм про Геракліта	101
De bibliotheca	102
Метелик у бібліотеці	103
Мистецтво царювання	104
Метафізичне мистецтво	105
Summa poetica	106
Genezis	107
Пеший Творець	108
Проза митця	109
Літанія до покровителів мистецтва	110
Творець під хрестом	111
Пташиний концерт	112
<i>Олександр Гордон. Поезіософія Марка Маріуша Титка ..</i>	<i>99</i>
Біографія автора	100
Біографія перекладача	105
Словник маловживаних слів	107